

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1775

XXXII. 16. An sit secundum Homerum definita in philosophia opinio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51022)

Λ Ο Γ Ο Σ Λ Β'.

Εἰ ἔστι καθ' Ὅμηρον αἴρεσις^α.

Βούλομαι καθ' Ὅμηρον αὐτὸν παρακαλέσαι ἐπὶ τὸν λόγον τινὰ μέντοι Θεῶν, ἢ τὴν αὐτὴν ἐκεῖνῳ, τὴν Καλλιόπην.

Ἄνδρα μοι^β ἔννεπε, Μῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα
πολλά

Πλάγχθη.

Οὐ γῆν ἄξενον ἐπιπορευόμενος, ἐδὲ θάλατταν χαλεπὴν περαιεῖμενος, ἐδὲ ἀνθρώποις ἀγρίοις συμφερόμενος· ἀλλὰ ταῦτα μὲν αὐτῷ οἱ μῦθοι ἔχουσιν· αὐτὸς δὲ τῇ ψυχῇ, κέφω χρήματι καὶ πολυπλανεσέρω τῶν σωμάτων.

DISSERT. XXXII.

An sit secundum Homerum definita in philosophia opinio.

Libet Homeri exemplo ad hanc dissertationem deorum aduocare aliquem; et fortasse non alium, quam eandem, quam ille solet, Calliopen:

*Dic mihi, Musa, virum sapientem, qui que vagatus
Plurima conspexit.*

Non quod inhospitalem terram peragrauerit, aut infestum mare transmiserit, aut cum feris agrestibusque vixerit hominibus: haec enim in fabulis tantum suis referre ille solet, de quo loquor; ipse vero animo, qui leuissimus est, faciliusque, quam

corpus,

^a Εἰ ἔστι καθ' Ὅμηρον αἴρεσις] Hanc dissertationem voluit Suidas, cum nostrum disputasse monuerit: τίς ἢ παρ' Ὁμήρω ἀρχαία φιλοσοφία. Quae quidem quaestio non a Maximo solum, sed et ab aliis fuit agitata. Porphyrius enim librum scripsit Περὶ τῆς Ὁμήρου φιλοσοφίας. Opus etiam Longinus edidit, in quo quaerebatur: Εἰ φιλόσοφος Ὁμήρος. Vide Lucae Hol-

stenii de Vita et Scriptis Porphyrii cap. VIII. De eodem argumento Fauorinus et Oenomaus egerunt, teste Suida. Immo τὴν Ὁμήρου ποίησιν φιλοσόφημα πάντας νομίζεῖν tradit Strabo lib. I. p. 45. Mihi vero perplacet iudicium Senecae, quod legatur Epist. LXXXVIII. p. 383.

Sectio 4.

^b Ἄνδρα μοι] Odyss. A. I.

H 2

^c πάντα

των, πανταχῶ περιεφέρετο, πάντα ἐπεσκόπει^c, ὅσα
 ἕρανῶ κινήματα, ὅσα γῆς παθήματα, θεῶν βλάσ, ἀν-
 θρώπων φύσεις, ἡλίου φῶς, ἄστρον χορὸν, γενέσεις ζῴων,
 ἀναχύσεις θαλάττης, ποταμῶν ἐκβολὰς, ἀέρων μετα-
 βολὰς, τὰ πολιτικά, τὰ οἰκονομικά, τὰ πολεμικά, τὰ
 εἰρηνικά, τὰ γαμήλια, τὰ γεωργικά, τὰ ἵππικὰ, τὰ
 ναυτικά, τέχνας παντοίας, φωνὰς ποικίλας, εἶδη παι-
 τοδαπὰ, ὀλοφυρομένους, ἠδομένους, πενθῶντας, γελῶ-
 ντας, πολεμῶντας, ὀργιζομένους, εὐωχμένους, πλέον-
 τας. Ὡστε ἔγωγε εἰς τὰς Ὀμήρου φωνὰς ἔμπροσθῶν^d
 ἔκ' ἔχω παρ' ἑμαυτῶ τὸν ἄνδρα ἐπαινέσαι, ἀλλὰ κἀν-
 ταῦθα δεήσομαι αὐτῶ ἐπιδῆναί μοι τῶν ἐπῶν, ἵνα μὴ
 διαφθείρω τὸν ἔπαινον ψιλῶ λόγῳ

corpus, locum loco commutat, vbique vagatus est, perlustravit
 omnia: ille quae in coelo mouentur, quae in terra mutantur;
 ille deorum consilia, hominum naturas, solis lumen, fiderum
 choros, generationem animalium, refluxum maris gremium, flu-
 uiorum ostia, aeris diuersitatem perspexit: vt omittam politica,
 oeconomica, quae ad bellum, quae ad pacem pertinent; na-
 ptialia, rustica, equestria, nautica, artes quascunque, diuersiffi-
 ma vocabula, diuersas rerum species; lamentantes, gaudentes,
 lugentes, ridentes, bellantes, irascentes, epulantes, nauigantes.
 Vt ego, quoties in Homericam incidi eloquentiam, fateri ha-
 beam necesse, eius me laudibus per me parem esse non posse;
 quare tutius videtur ab ipso versus mutuari aliquot, ne soluta
 hac oratione laudes eius videar deterere:

Cepi

^c πάντα ἐπεσκόπει,] Vulgo
 πάντα ἐσκόπει. Nos lectionem,
 quam codices dant, exhibe-
 mus.

^d εἰς τὰς Ὀμήρου φωνὰς ἔμπε-
 σθῶν] Id est: Itaque ego, qui
 paullo ante Homeri verba re-
 citauī, Ἄνδρα μοι ἔνεπε etc. iam,
 cum laudes eius dicere cupio,
 eogor pergere, quemadmodum

incepti, et ex suis ipsius Ver-
 bus elogium eius compingere,
 (Ἐξοχα δὲ σε βροτῶν etc.) ne
 mea oratione soluta laudes
 eius deteram. Non recte cepit
 Cl. Interpres. Eadem est locu-
 tio Differt. XVII, I. Εἰ γὰρ τις
 εἰς τὰς Πλάτωνος φωνὰς ἔμπεσθῶν
 etc. si quis enim post lectionem
 Platonis etc. M.

e Ἐξοχα

Ἐξοχα δὴ σε βροτῶν, ὃ Ὀμηρῶ, αἰνίζομαι ἀπάντων^ε,

Ἡ σέ γε Μῦσα δίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων.
Τὰ δὲ Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος διδάγματα ἐδὲ τὴν ἀρχὴν θεμῖς ἄλλο τι ὑπολαβεῖν, ἢ ἀφ' ὧν ψυχὴ εἰς κόσμον καθίσταται. Τῆτο δὲ τί ἂν εἴη ἄλλο, ἢ φιλοσοφία; ταύτην δὲ τί ἄλλο ὑποληφόμεθα, ἢ ἐπιστήμην ἀκριβῆ θεῶν τε πέρι καὶ ἀνθρωπίνων^ε, χορηγὸν ἀρετῆς, καὶ λογισμῶν καλῶν, καὶ ἀρμονίας βίης, καὶ ἐπιτηδευμάτων δεξιῶν;

β'. Τῆς δὲ ἐπιστήμης ταύτης τὸ κεφάλαιον, τέως μὲν παντοδαποῖς περιβεβλημένον σχήμασι, μετεχειρίζετο τὰς τῶν ἐντυγχανόντων ψυχὰς διδασκαλίαις ἀλύ-

*Certe prae quovis hominum mihi magnus, Homere, es,
Sed te Calliope docuit, seu flauus Apollo.*

Musarum vero et Apollinis disciplinam absit ut aliam putemus esse, quam qua in ordinem suum animus redigitur. Ea autem quid est aliud, quam philosophia? philosophiam quid aliud, quam accuratam diuinarum humanarumque rerum scientiam putemus esse; quae virtutem, quae praeclaras rationes, quae aptam vitae concinnitatem, moresque inducit temperatos?

2. Huius scientiae professio et scopus variis olim sub figuris latebat, quibus sine vlla austeritate animos sibi commissos tractabat

Ἐξοχα δὴ σε βροτῶν, ὃ Ὀμηρῶ, αἰνίζομαι ἀπάντων,] Vulgo ὃ Ὀμηρῶ, αἰνίζομαι πάντων. At Harleian. αἰνίζομαι ἀπάντως, vnde patet, a Maximo positum fuisse verum; quod et Heinſio videbatur. Parodia scilicet est eorum, quae de Demodoco loquitur Vlyſſes Odyſſ. ε'. 487.

ἢ ἐπιστήμην ἀκριβῆ θεῶν τε πέρι καὶ ἀνθρωπίνων,] Ita sapientiam definiabant veteres philosophi, quod obseruat Cicero Offic. II. 2.

Quintilianus Inst. Orat. I. 10. Sapientem formantes eum — non modo cognitione coelestium vel mortalium putant instruendum. Ibi plures codices instruendum. Lego: non modo cognitione coelestium et mortalium putant instruendum. Vide ſis eundem XII. 2. Senecam Epist. LXXXIX. p. 395. et cl. Fabricium ad Sexti Empirici lib. IX. §. 13.

ποις^ε, τῶν μὲν τελετὰς καὶ ὄργιασμός^η τινὰς ἐπιφημι-
σάντων τοῖς αὐτῶ λόγους^ι, τῶν δὲ μύθους, τῶν δὲ με-
σικὴν, τῶν δὲ καὶ μαντικὴν. Καὶ κοινὸν μὲν ἦν ἅπασιν
τὸ ἄφελθν, ἴδιον δὲ τὸ σχῆμα τῶ λόγους. Χρόνω δὲ ὑπε-
ρον ὑπὸ σοφίας οἱ ἄνθρωποι νεανιευόμενοι, ἀποκαλύ-
ψαντες ταυτὶ τὰ τῶ λόγους προκαλύμματα, ἀπέφηναν
Φιλοσοφίαν γυμνὴν, καὶ ἐξωνειδισμένην, καὶ πάγκονον,
καὶ πρόχειρον εἰς συνῆσιν παντὶ τῷ, ὄνομα μόνου^κ

Et abat simul docebatque; cum alii mysteria, alii occulta sacra
disciplinam suam appellarent; alii fabularum, alii musices, alii
postremo diuinationis nomine eam induerent. Ita cum vilitate
omnes spectarent unam, non una tamen dicendi utebantur
figura. Postea vero nimia sapientiae copia cum lasciuire inci-
perent homines, coeperunt et velum hoc sapientiae detrahere;
ita philosophiam amictu suo spoliarunt, philosophiam in con-
temptum adduxerunt, cuius eam obiecerunt, cuius tanquam
scortum profutuerunt; neque aliud, quam solum rei nomen re-
liquerunt,

Sectio β'.

g [διδασκαλίους ἀλύποις,] Vulgo
διδασκαλείους, pro quo Step-
hanus libenter rescriberet δι-
σκαλίους ἀλύποις. Nec id male.
Nam διδασκαλεῖον est gymna-
sium, seu locus, in quo doce-
tur; διδασκαλία vero παραίνεσις,
νεφελία, prout Hesychius inter-
pretatur. Propius tamen ali-
quanto legendum διδασκαλίους
ἀλύποις, nisi nos fallit Suidas.
Sic enim ille: Διδασκαλεῖον, τὸ
σχολεῖον διδασκάλιον δὲ μάθημα.
Non tamen diffiteor, διδασκάλιον
pro mercede, quam magistro
soluit discipulus, vilitatis adhi-
beri. Vide Pollucem VI. 186.

h τῶν μὲν τελετὰς καὶ ὄργια-
σμός] Plato in Protagora p. 196.
A. Ἐγὼ δὲ τὴν σοφιστικὴν τέχνην
φιμὴ εἶναι παλαιάν, τὴν δὲ μετα-
χειριζομένην αὐτὴν τῶν παλαιῶν

ἀνδρῶν, φοβημένους τὸ ἐπαχθεῖς αὐ-
τῆς, πρόσχημα ποιείσθαι καὶ προ-
καλύπτεσθαι τὴν μὲν ποίησιν (οἷον
Ὀμηρὸν τε καὶ Ἡσίοδον, καὶ Σιμ-
νίδην) τὴν δὲ αὐτὴν τελετὰς τε καὶ
χρησιμωδίας, τὴν ἀμφὶ τὴν Ὀρφίαν
καὶ Μυσαίων — Μυσικὴν δὲ Ἀγα-
θουκλῆς τε ὁ ἡμέτερος πρόσχημα
ἐποιήσατο etc. Ad hunc locum
Maximus respexit.

i τοῖς αὐτῶ λόγους] Scribe
αὐτῶν, suis doctrinis. M.

k πρόχειρον εἰς συνῆσιν παντὶ
[τῷ,] ὄνομα μόνου] Vulgo πρόχει-
ρον εἰς συνῆσιν παντὶ, [τὸ] ὄνομα
μόνον, vnde rescripsit Heinsius
πάντα [καὶ] ὄνομα μόνον. Nos Mff.
nostram lectionem debemus, ea-
que prorsus est vera. De vetere
per fabulas aliaque inuolucra
philosophandi ratione videantur
Macrobius in Somn. Sci-
pionis

ἔργα καλῶς πλανώμενον ἐν δυσήνοισι σοφίσμασι. Τοιαύτην γὰρ τὰ μὲν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου ἔπη, καὶ πᾶσα ἢ παλαιὰ μῦθα ἐκείνη καὶ ἔνθεος, μύθῳ χάραν ἔχει, καὶ ἀγαπᾶται αὐτῶν ἢ ἰσορῶν μόνον, καὶ τὸ προσηνὲς τῶν ἐπῶν, καὶ τὸ εὐαυθὲς τῆς ἀρμονίας, ὡς αὐλήματα, ὡς κιθαρίσματα· παροξῶν δὲ τὸ ἐν αὐτοῖς καλὸν, καὶ ἀποχειροτονεῖται τῆς ἀρετῆς. Καὶ Ὀμηρος μὲν ἀποκηρύττεται φιλοσοφίας, ὁ ἡγεμὼν τῶν γένους. Ἄφ' ἧ δὲ τὰ ἐκ Θράκης καὶ Κιλικίας σοφίσματα ἴτην Ἑλλάδα παρέδου, καὶ ἡ Ἐπικύρου ἄτομος, καὶ τὸ Ἡρακλείτου πῦρ, καὶ τὸ Θαλῆος ὕδωρ, καὶ τὸ Ἀναξιμένηος πνεῦμα^m, καὶ τὸ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος, καὶ ὁ Διογένης πῖθος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν φιλοσόφων στρατόπεδα ἀντιτεταγμένα ἀλλήλοις καὶ ἀντιπαιωνίζοντα· λόγων μὲν πάντα μετὰ

liquerunt, quod ipsum ineptae quaedam cauillationes occuparunt. Eo igitur deuentum est, vt Homeri Hesiodique carmina, totaque antiqua illa et diuina musa, pro fabulis habeantur; nec aliud in iis, quam narrationes nudas, quam numerorum suauitatem, quam harmoniae elegantiam, sicut in tibia aliqua aut cithara, miremur: quod vero solum in iis admiratione est dignum, negligamus, nec virtutis nomine dignum censeamus. Ita Homerus e philosophorum numero eiicitur, philosophorum princeps. Ex quo enim sophisticae illae ex Thracia Ciliciaque inuasere Graeciam ineptiae, Epicuri atomi, ignis Heracliti, aqua Thaletis, Anaximenis spiritus, discordia Empedoclis, Diogenis doliolum, aliaque infinita philosophorum, quae inter se pugnant semper et concurrunt, agmina; omnia verborum plena coeperunt

pionis I. 2. et Proclus Theol. Platon. I. 4.

Ibid. παντί, τὸ ὄνομα μόνον etc.] Deleueram articulum τὸ, sed multo melius subueniunt Codices, παντί τῷ, ὄνομα μόνον etc. cuilibet. M.

Ἰ τὰ ἐκ Θράκης καὶ Κιλικίας σοφίσματα] Democritum tangit

Abderiten et Chrysippum Solensem. Vide, si nescis, Laërtium VII. 179. IX. 34. et Suidam.

ἢ τὸ Ἀναξιμένηος πνεῦμα,] Aërem dicit: hic enim philosophus ex infinito aëre cuncta gigni staturabat. Vide Ciceronem Acad. II. 37. Nat. Deor. I. 10. Minucium Felicem cap. XIX. aliosque plurimos.

H 4

π δεινῆ,

καὶ ψιθυρισμάτων, σοφιστῶν σοφισταῖς συμπιπτόντων·
ἔργα δὲ ἐρημία δεινῆ, καὶ τὸ θρυλλόμενον ἢ τῆτο τὸ
ἀγαθόν, ὑπὲρ ἧ δὲ δῖος καὶ διεσασίας τὸ Ἑλληνικόν,
εἰδὲς ὄρα.

γ'. Καὶ μὴν τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα^ο, ἐν οἷς ἔτι ἡ Ὀμή-
ρου ὡδὴ δυναστεύει, γενναῖα καὶ ἀληθῆ καὶ γνήσια φιλο-
σοφίας θρέμματα ἐπαίδευέν τε καὶ ἐξέτρεφεν. Ἐκε-
νης τῆς ὡδῆς θρέμμα ἦν Πλάτων· καὶ γὰρ ἐξομώσθηται
τόνδε διδάσκαλον, ὄρα τὰ γνωρίσματα, καὶ συνήμα-
τῶν σπερμάτων.

Κεῖνος τοι τοιοῖδε πόδες^ρ, τοιαῖδε τε χεῖρες,
Ὀφθαλμῶν τε βολαί, κεφαλῆ τ', ἐφύπερθε τε
χαῖται,

ὥστε καὶ ἐπιτολμήσαιμι ἂν εἰπεῖν ἔγωγε, ἐμφερέστερον
εἶναι Πλάτωνα Ὀμήρῳ μᾶλλον, ἢ Σωκράτει^ρ; καὶ τοῖ

runt esse, nihil praeter fibilos sophistarum inter se contendendum ubique audis; actio vero ipsa virtutis pro deserta iacet, et tamen nusquam illud, quod omnes in ore habent, de quo tota concertat Graecia, ipsum dico bonum, inuenies.

3. Cum antiqua illa, quae plane adhuc redolet Homerum, sapientiae ratio, generosos verosque ac genuinos philosophiae protulerit, eduxeritque alumnos. Illius musae alumnus erat Plato: licet enim praeceptorem hunc eieret, vestigia apparent tamen, semen illius disciplinae se prodit;

Sic gressum, sic ille manus, sic ora ferebat,

Talis caesaries, et pulchri luminis ardor,

vt dicere non dubitem, nulli, quam Homero, magis similem Platonem esse, quamuis Homerum fugere, Socratem sequi

ἢ δεινῆ, καὶ τὸ θρυλλόμενον
etc.] Distingue: ἔργα δὲ ἐρημία
δεινῆ· καὶ τὸ θρυλλόμενον τῆτο, τὸ
ἀγαθόν, ὑπὲρ ἧ etc. M.

Sectio γ'.

ο [καὶ μὴν] τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα,
Ita vulgo. Duas vero primas
vocalas ideo delendas censeo,
quod in Mss. non reperiuntur.

Ibid. καὶ μὴν τὰ παλαιὰ ἐκεῖ-
να,] Vide ad XXXVIII, 2. M.

ρ Κεῖνος τοι τοιοῖδε πόδες,] Apud
Homerum κεῖνος γὰρ etc. Vide
Odyss. Δ'. 149.

ρ ἢ Σωκράτει] Vulgo desunt
hae voces, quas ingenio suo
tribuit Heinsius. Sed eas Mss.
acceptas referre debuit; sic
enim

Ὁμηρον Φεύγη, καὶν διώκη τὸν Σωκράτην. Μὴ με οἰή-
θῃς τὰς Πλάτωνος Φωνὰς εἰκάζειν Ὁμήρω, καὶ τὰ ὀνό-
ματα, καὶ τὰ ῥήματα, (ἔσι μὲν γὰρ καὶ ταῦτα ἐκείθεν,
ἐκείνης τῆς ἀρμονίας ἀπορροή, ὡς ἐξ ὠκεανῆ ἢ Μαιώτις,
ὡς ἐκ τῆς Μαιώτιδος ὁ Πόντος, ὡς ἐκ τῆς Πόντος ὁ Ἑλ-
λήσποντος, ὡς ἐξ Ἑλλησπόντος ἢ Θάλασσα¹) ἀλλὰ
τὴν γνώμην τῆ γνώμῃ προσάγω², καὶ τὴν συγγένειαν

videatur velle. Nec existima, me dictionem Platoniam cum
Homericam, verba cum verbis, nomina cum nominibus conferre,
(tamen et haec ex eodem illo fonte musico, sicut ex oceano
Maeotis, ex Maeotide Pontus, ex Ponto Hellepontus, ex Hel-
lesponto mare defluxerunt) sed ex mente utriusque et sententiis

enim Reg. et Harleian. nec
aliter Paccii codex, ut ex eius
interpretatione manifestum.

¹ ὡς ἐξ Ἑλλησπόντος ἢ Θάλασ-
σα] Igitur, secundum Nostrum,
Aegaeum mare, quod Helle-
pontum excipit, proprie dice-
batur ἢ Θάλασσα: quod ego fal-
sum esse arbitror, et a nemine
ex Veteribus proditum: neque
probabile est, Aristidem, qui
Hymnum scripsit in *Aegaeum
Mare*, (p. 247. ed. Iebb.) silen-
tio transmissurum fuisse rem
tam insignem, et proposito suo
tam accommodam. Immo et
Maximus sibi ipse contradicit.
nam Diff. XXXIX, 5. dicit,
Aegaeum esse partem tantum
τῆς Θάλασσης, quemadmodum
Ionium, Myrtöum etc. Defectu
laborat locus; et legendum
autumo: ἢ δεῦρο Θάλασσα, vel
ἢ καθ' ἡμᾶς Θάλασσα. Diff. XLI, 1.
de Oceano: εἴτε τις ἐστὶ ποταμῶ
φύσις περὶ πᾶσαν τὴν γῆν εἰλημένον,
εἴτε ἀρχαὶ τῆς δεῦρο καὶ πηγῶ
Θαλάττης. XIV. 2. ἐκτοπίσαι τὸ

χωρίον ποιητικῶς μάλα τῆς καθ'
ἡμᾶς Θαλάττης. Idem est ἢ δεῦρο
et ἢ καθ' ἡμᾶς Θάλαττα, nempe,
totum istud systema aquarum
ab *Helleponto* vsque ad *Fretum
Gaditanum*; quod Graecis et
Romanis vsu erat notissimum,
et quod Latini pariter dicunt
Nostrum Mare. Mela I, 1. *id
omne, qua venit, quaque disper-
gitur, uno vocabulo NOSTRUM
MARE dicitur.* descriptionem
hanc *Nostris Maris* orditur Me-
la a *Freto*, et finit in *Palude
Maeotide*; paullo longius pro-
vehens, quam Maximus, qui
Helleponto concludit τὴν δεῦρο
Θάλασσαν. passim hac locutione
utitur Mela. Appianus τὴν ἐν-
τὸς Θάλασσαν hanc vocat, et in
ea recenset *Cycladas* et *Spora-
das* insulas, Praefat. ad *Ῥωμαϊκά*.
Longe arctioribus terminis Lu-
venalis Sat. V, 94. *Et iam de-
fecit NOSTRUM MARE: de Tyr-
rheno mari, seu ea parte illius,
quae Romae proxima fuit. M.*

² [τὴν γνώμην] τῆ γνώμῃ προσ-
άγω,]
H 5

ὄρω. Καὶ τὸτο μὲν σοι καὶ αὖτις παρ' ἐμῆ λελέξετα
ἐπανάγωμεν δὲ τὸν λόγον ἐπὶ τὴν Ὀμήρου γνώμην, διεξ-
ίοντες περὶ αὐτῆς τὰ εἰκότα.

δ'. Δοκεῖ μοι Ὀμηρος, φύσει τε κεχηρημένος ἐνθε-
τάτη, καὶ φρονήσει δεινοτάτη, καὶ ἐμπειρία πολυτε-
ρωτάτη, φιλοσοφία ἐπιθέμενος δημοσιεῦσαι ταύτην
τοῖς Ἑλλησιν ἐν ἀρμονίᾳ τῇ τότε εὐδοκίμῳ. Αὕτη δ' ἦν
ἡ ποιητικὴ ἔτε δὲ Ἰωνικὴν ταύτην ἔθελῃσαι εἶναι αὐ-
τῷ, ἔτε ἀκρεβῶς Δωριον, ἔτε Ἀττικὴν ἀλλὰ κοινήν
τῆς Ἑλλάδος. Ἄτε ἐν ζύμπασι διαλεγόμενος, ἀθροί-
σας ἀναμίξ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν καὶ ἀνακρασάμενος
εἰς σχῆμα ὡδῆς, τὰ ἔπη εἰργάσατο ἢ προσηνῆ τε αἶμα
εἶναι καὶ ξυνετὰ πᾶσι, καὶ κεχαρισμένα ἐκάσους. Ἐ-

affinitatem noto. Qua de re alias commodius; nunc de Ho-
meri instituto, quae par est, dicamus.

4. Videtur mihi Homerus, cum et diuina naturae indole,
et iudicio exquisitissimo, et singulari rerum omnium esset prae-
ditus experientia, hoc consilio philosophiae se dedisse, ut sub
illa, quae tum temporis placebat, ratione metrica cum omnibus
eam communicaret. Illa autem erat poëtice: hanc ita propo-
suit, ut nec Ionicam, nec Doricam omnino esse vellet, aut Atti-
cam; sed quae toti esset communis Graeciae. Quippe cum
omnibus loqueretur, omnes quoque Graeciae totius linguas
in unam aliquam poëseos formam simul et contulit et miscuit:
quo quidem illud est consecutus, ut et accepta essent omni-
bus, quae scriberet, et perspicua; singulis vero iucunda.

Rurfus

ἀγῶ,] Sic recte Stephanus, cum
codex eius τὴν γῆν prae se fer-
ret. At Reg. et Harleian. ve-
ram lectionem repraesentant.
De re ipsa vide Proclum in Pla-
tonis Polit. pag. 393. et Hera-
clidem Ponticum Alleg. Homer.
p. 412.

Sectio δ'.

ε ἔτε δὲ Ἰωνικὴν ταύτην] Dion
Chrysostomus Orat. XII. pag.

213. Οὐχ ἓνα εἴλετο χαρακτῆρα
λέξεως (Homerus), ἀλλὰ πᾶσιν
τὴν Ἑλληνικὴν γλῶτταν διμεσμένην
τέως ἀνέμιξε, Δωριέων τε καὶ Ἰώνων,
ἔτι δὲ τὴν Ἀθηναίων, εἰς ταῦτο κε-
ράσας μᾶλλον, ἢ τὰ χρώματα δι-
ταφεῖς. Vide sis et Orat. XI.
p. 157. Hoc multis ostendit
scriptor Vitae Homericae in
Opusculis Galeanis p. 287. seqq.
ἢ τὰ ἔπη εἰργάσατο] Uterque
codex

θυμηθεὶς δὲ, ὅτι ὀλίγον μὲν τὸ ζυυετὸν ἐν ἅπαντι, τὸ δὲ πολὺ δημαγωγείσθαι Φιλεῖ, ἐδετέρω τῷ γένει ἀποκεκριμένην τὴν ποίησιν ἐξεργάσατο καθάπερ ὁ Ἡσίοδος, χωρὶς μὲν τῶν ἡρώων^x, ἀπὸ γυναικῶν ἀρχόμενος, καταλέγων τὰ γένη, ὅσιν ἐξ ἧς ἔφυ· χωρὶς δὲ αὐτῶ πεποιήντα οἱ θεῖοι λόγοι, ἅμα τοῖς λόγοις θεογονία γ· χωρὶς δ' αὖ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸν βίον, ἔργα τε, ἃ δραστέον, καὶ ἡμέραι, ἐν αἷς δραστέον. Οὐχ ἔτω τὰ Ὀμήρου ἔχει, ἐδὲ ἀποκρίεται ἕκαστα χωρὶς, ἐδ' αὖ Φύρεται ἀκρίτως πάντα ἐν πᾶσιν· ἀλλὰ γε ἦν τὸ σχῆμα αὐτῶ τῷ λόγῳ, οἱ μῦθοι ἔχουσιν οἱ Τρωϊκοὶ λόγοι καὶ τὰ τῷ Ὀδυσσεύς παθήματα^z.

Rursus cum in toto genere humano paucissimos esse sciret, qui bene iudicarent, maximam vero partem populariter duci malle; nec in horum, nec in illorum, peculiariter gratiam poesin diuisit suam: quod ab Hesiodo est factum, qui primum in opere peculiari heroum familias et genera recensuit, initioque a mulieribus facta, quo e genere, quibus e matribus, oriundi essent singuli, demonstrat; rursus theologiam conscripsit, cum qua deorum generationem coniungit; ut omittam, quae ad vitam moreisque formandos conscripsit, ubi et opera, quae agenda sunt, et dies, quibus agi debent, praescribit. Non eo modo Homerus scripsit, nec enim singula in eo aut distincta seorsim, aut omnia inter se confusa sunt: at primo operis totius forma, sub qua latent reliqua, fabulosa narratio: rursus alia in eo opere, quod de Troianis rebus; alia in eo tractat, quod de Vlyssis mi-

codex ὦν τὰ ἔπη. Forsan αὐτῷ τὰ ἔπη.

x τῶν ἡρώων,] De Ἡρωογονία, mulierum catalogo, reliquisque, quae nostro memorantur, operibus Hesiodi vide cl. Fabricium Biblioth. Graec. lib. II. cap. VIII. 5. seqq.

γ ἅμα τοῖς λόγοις θεογονία] Deest Coniunctio, καὶ ἅμα, et, nisi fallor, articulus, ἢ θεογονία, ut οἱ θεῖοι λόγοι. Paulo ante: εἰς σχῆμα ἡδῆς, τὰ ἔπη εἰργάσα-

τῶ. post vocem ἡδῆς Codd. addunt ὦν. Forte εἰς σχῆμα ἡδῆς, τὰ ἔπη etc. M.

z ἔχουσιν οἱ Τρωϊκοὶ λόγοι καὶ τὰ τῷ Ὀδυσσεύς παθήματα] Vulgo [καὶ ἄλλα μὲν] ἔχουσιν οἱ Τρωϊκοὶ λόγοι, [ἄλλα δὲ] τὰ τῷ Ὀδυσσεύς παθήματα. Voces autem, quas omisimus, non agnoscunt Reg. et Harleian. sed ita plane locum repraesentant, ut edidimus.

Ibid. μῦθοι. ἔχουσιν οἱ Τρωϊκοὶ λόγοι

μέμικται δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ θεολογία σαφής, καὶ πολι-
τείας ἦθος, καὶ ἀρετὰ ἀνθρώπων, καὶ μοχθηρία, καὶ
παθήματα, καὶ συμφορὰ, καὶ εὐτυχία· καὶ τέτατον
ἕκαστον ὑποθέσεις οἰκείας ἔχει, οἷον εἰ ξυνίης παναρχμ-
νιόν τι ὄργανον, παντοδαπὰς μὲν φωνὰς ^a, πάσαις δὲ
ἄλλαις ὁμολογημένας ^b. Μᾶλλον δὲ ἔτως· Ἡδὴ πε-
θεάσω ἀθροισμα ὀργάνων, αὐλὸν ἠχῆντα, καὶ λύραν
ψαλλομένην, καὶ ᾠδὴν χορῶ, καὶ σάλπιγγα ἀναμύξ,
καὶ σύριγγα, καὶ ἄλλ' ἅτλα ὀργάνων εἶδη καὶ ὀνόματα
ᾧν ἕκαστον πεποιήται μὲν κατὰ οἰκείαν τέχνην, συντί-
τακται δὲ πρὸς τὸ πλησίον κατὰ κοινὴν μῦσαν.

seria reliquit: ita tamen, vt theologica, vt politica, tam hic, quam
ibi, immisceat manifesta; vt virtutes, vt improbitatem homi-
num, vt affectiones, vt fortunas tam aduersas proponat, quam
secundas: quae omnia tamen diuersi argumenti sunt; non al-
ter, quam si instrumentum dari possit musicum, quod omnes
simul harmonias coniungeret, cuius voces omnes inter se con-
venirent. Aut ita potius: Nescio, an audieris vnquam multa
simul instrumenta, tibiae sonum, lyrae vocem, chori cantum,
cumque his tubam simul fistulamque, et si quae alia instrumen-
torum aut nomina, aut genera sunt, cum humanae vocis con-
centu, vna inter se misceri; quorum singula cum peculiari fiant
arte, tamen ita temperata sunt cum singulis, communem vt
efficiant musam.

5. Et,

λόγοι etc.] Ita edidit Cl. Vir ex
Codd. Regio et Harleiano. Sed
melius, vt mihi videtur, in Con-
textu retenta fuisset Vulgata
Lectio, quae itidem ex Mss.
opinor, venit, καὶ ἄλλα (f. ἄλλο,
scil. σχῆμα) μὲν ἔχουσιν οἱ Τρωϊκοὶ
λόγοι, ἄλλα (f. ἄλλο) δὲ τὰ Ὀδυσ-
σέως παθήματα: quia Haec in-
telligi possunt; Istis vero, pro-
vt nunc eduntur, non subest
sensus. Scribo: οἱ μῦθοι, ἃς ἔχε-
σιν etc. Per voces οἱ Τρωϊκοὶ λό-

γοι intelligit *Iliada*; per τὰ
Ὀδυσσέως παθήματα, *Odyssæam*. M.

^a παντοδαπὰς μὲν φωνὰς.] Scri-
bo: μὲν ἰέν φωνὰς. sic Diff. VI, 5.
τὴν αὐτὴν φωνὴν ἰέντας. VII, 1.
τὰς τῷ Ἀγαμέμνονος ἰέντες φωνὰς.
Euripides *Phoeniss.* V, 327. Δα-
κρυόεσσαν ἰεῖσα, sc. φωνὴν. M.

^b πάσαις δὲ ἄλλαις ὁμολογημέ-
νας.] Lege πάσας δὲ ἄλληλαις
ὁμολογημένας, quod et Heinsius
monuit.

Sectio

ε. Συνελόντι δ' εἶπειν, ἢ Ὅμηρον ποίησις τοιάδε τις ἐστίν, οἷον εἰ καὶ ζωγράφον ἐννοήσαις Φιλόσοφον, Πολύγνωτον, ἢ Ζεῦξιν, μὴ γράφοντα εἰκῆ καὶ γὰρ τέτων ἔσαι τὸ χεῖμα διπλῶν, τὸ μὲν ἐκ τῆς τέχνης, τὸ δὲ ἐκ τῆς ἀρετῆς· κατὰ μὲν τὴν τέχνην, τὰ σχήματα καὶ τὰ σώματα εἰς ὁμοιότητα τῶ ἀληθῶς διασώζοντι κατὰ δὲ τὴν ἀρετὴν, εἰς μίμησιν τῶ κάλλους τὴν εὐσχημοσύνην τῶν γραμμῶν^α διατιθέντι. Ταύτη μοι καὶ τὰ Ὅμηρον σκοπεῖ, ὡς ἔστι χεῖμα διπλῶν, κατὰ μὲν τὴν ποιητικὴν ἐντεταγμένον εἰς μῦθον σχῆμα, κατὰ δὲ Φιλοσοφίαν εἰς ζῆλον ἀρετῆς καὶ ἀληθείας γινώσιν

5. Et, vt breuius dicam, talis est Homeri poësis, qualis pictura Polygnotti futura erit, aut Zeuxidis, si simul pictores illi fiant philosophi, aut nihil pingant temere: duplicem enim sibi scopum proponunt, quorum alter artem, alter spectabit virtutem; quod ad artem, vt figuræ ac corpora veritatem referant; quod ad virtutem, vt congrui linearum ductus ipsam diligenter repræsentent pulchritudinem. Ita et de Homeri iudica libris, duo in iis esse spectanda; quorum alterum ad poësin pertinet, et fabulæ speciem habet; alterum ad philosophiam, et virtutem commendat, veritatem docet.

Statim

Sectio ε.

ε καὶ γὰρ [τέτων] ἔσαι τὸ χεῖμα διπλῶν,] Necessario legendum καὶ γὰρ [τέτων] ἔσαι τὸ χεῖμα διπλῶν. Alioquin enim non est, quo referas διασώζοντι et διατιθέντι, quæ paullo post sequuntur.

α τὴν εὐσχημοσύνην τῶν [γραμμῶν] Scaliger et Heinsius malunt τὴν εὐσχημοσύνην τῶν [γραμμῶν]. Non opus est: nam γράμμα *picturam* significat. Etymologus: Γράμμα, τὸ ζωγραφίμα. Hesychius: Γράμματα, τὰ ζωγραφίματα. Sic in illo Theophrasti sumitur:

Ποῖοι ζωγράφοι τ' ἀκριβῆα [γράμματ'] ἔγραψαν;

Exstat Idyll. XV. 81. Vide sis et Euripidem Ione v. 1146. ac Aelianum V. H. II. 3.

ε διασώζοντι. — διατιθέντι.] Loquitur de ζωγράφῳ philosopho, in singulari numero: unde γράφοντα paullo ante dixit, non γράφοντας. hinc patet, pro τέτων legendum esse τέτων (sc. ζωγράφῳ) διασώζοντι et διατιθέντι, Constructione ita postulante. Et sic *Dauisius*. Caeterum pro τὰ σχήματα καὶ τὰ σώματα, opinor, legendum χεῖματα. vide XV, 6. vbi idem mendum.

Μοχ,

συντεταγμένον. Αὐτίκα πεποίηται αὐτῷ ἐν τοῖς λόγοις
μειράκιον Θεσσαλικὸν καὶ ἀνῆς βασιλικὸς, Ἀχιλλεύς
καὶ Ἀγαμέμνων· ὁ μὲν ὑπ' ὀργῆς εἰς ὕβρι προφερόμε-
νος ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ δὲ Ἀχιλλεύς προπηλακισθεὶς με-
νιῶν εἰκόνες παθῶν, νεότητος καὶ ἐξουσίας. Ἀντίθε-
τοι ἑκατέρῳ ἰ τὸν Νέστορα, παλαιὸν χρόνῳ, ἀγαθὸν
Φρονεῖν, δεινὸν εἰπεῖν. Πάλιν αὖ Θεραπίτης πεποίηται
αὐτῷ αἰσχερὸς ἰδεῖν, Φωνὴν ἐπεσβόλος, γνώμην ἀτα-
κῆτος· εἶος εἶναι εἰκὼν ἀκολάστου δήμου. Ἄλλ' ἀντίθε-
τοι καὶ τῷ ἄνδρα ἀγαθὸν, ἡγεμόνα ἀκριβῆ, ἐπιπορευ-
μενον·

ἽΟντινα μὲν ε βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα ἐφεύροι,

Τὸν ῥ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·

ἽΟν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἰδοι, βοῶντά τ' ἐφεύροι,

Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν.

Statim in ipso operis principio introducuntur duo, alter Thessa-
licus adolescens, alter rex, sed aetate maior; Achilles, dico,
et Agamemnon; quorum hic prae nimia ira in contumeliam
erumpit, ille contumelia affectus incipit irasci: hic effigies
diuerforum habes affectuum, iuuentutis alterum, alterum po-
tentiae. Oppone utrique Nestorem, qui et aetate prouectus,
et prudentiae singularis, et admirabilis est facundiae. Rursus
inducitur ab eo Therfites, visu deformis, lingua maledicus, mo-
ribus incompositis; ut plane populi effrenis agnoscas imagi-
nem. Oppone et huic virum bonum, ducem perfectum, qui
superuenit:

*Hic quemcunque virum regum de stirpe videres,
Lenibus hunc verbis adstans retinebat euntem;
Quem vero e populo clamantem, et vana mouentem,
Hunc scepro percussit.*

Mox, pro ἐντεταγμένον et συντετα-
μένον conieceram ἐντεταγμένον et
συντεταγμένον, quemadmodum
saepe loquitur Maximus. Con-
firmant codices. Deinde di-
stingue: Αὐτίκα πεποίηται αὐτῷ
etc. Exempli gratia. M.

An
f' Ἀντίθετος [τοῖ] ἑκατέρῳ] Vul-
go deest vox media, quam nos
ex Reg. et Harleian. reposuimus.
g' ἽΟντινα μὲν] Iliad. v. 188.
seqq. Noster autem memoriae
vitio scripsit ἄνδρα ἐφεύροι, cum
ἄνδρα κειμήν legatur in exem-
plaribus

Ἄρα σοι εἰ δοκεῖ αὐτὸ τῆτο, εἰ καὶ ὁ Σωκράτης ἢ τῆς
 μὲν βασιλικῆς καὶ ἐξόχως ἀνδρας ἀγαθοῖς λόγοις γεραί-
 ρων, καὶ ἀποδεχόμενος, Τίμαιόν τινα, ἢ Παρμενίδην,
 ἢ ἄλλον βασιλικὸν ξένον

Ὅν δ' αὖ δῆμος τ' ἀνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' Ἐφεύροι,
 τῆτον ἐλαύνων τῶ λόγῳ, Θρασύμαχόν τινα, ἢ Πῶλον,
 ἢ Καλλιλέα, ἢ τινα ἄλλον λαβητῆρα καὶ ἐπεσβόλον;

5. Πάλιν αὖ ἐπανίωμεν ἐπὶ τὸν Ὅμηρον, καὶ τῆς
 παρ' αὐτῶ βαρβάρους καὶ γὰρ ἐνταῦθα ὄψει ἀρετὴν
 καὶ κακίαν ἀντιτεταγμένας ἀλλήλαις ἀκόλαστον μὲν
 τὸν Ἀλέξανδρον, σώφρονα δὲ τὸν Ἐκτορα κ. δειλὸν τὸν
 Ἀλέξανδρον, ἀνδρεῖον τὸν Ἐκτορα καὶ τῆς γάμους αὐ-

An aliud tibi facere videtur Socrates, cum regales principesque
 viros lenibus verbis demulcet et excipit; utputa Timaeum, aut
 Parmenidem, aliumue regium hospitem:

*Quem vero e populo clamantem, et vana mouentem,
 Adspicit,*

hunc oratione aspera increpat; puta Thrasymachum aliquem,
 aut si quis alius conuiciator et maledicus?

6. Rursus ad Homerum redeamus, eiusque barbaros: nam
 et hic vitia virtutesque inter se oppositas videbis; intemperan-
 tiam Paridis, temperantiam Hectoris; timiditatem Paridis,
 fortitudinem Hectoris: quin et coniugium eorum si con-
 sideres,

plaribus Homericis; nec aliter
 Maximus habet Differt. XXI. 9.
 Frequens erat in hisce versu-
 bus laudandis Socrates; qua
 de re vide Xenophontem Me-
 mor. lib. I. cap. II. 58. seqq.

h Ἄρα σοι εἰ δοκεῖ αὐτὸ τῆτο,
 [εἰ καὶ] ὁ Σωκράτης. Loci mens
 flagitat, ut rescribamus: Ἄρα
 σοι εἰ δοκεῖ αὐτὸ τῆτο [ποιεῖν]
 ὁ Σωκράτης etc.

Ibid. Ἄρα σοι εἰ δοκεῖ αὐτὸ
 τῆτο, εἰ καὶ ὁ Σωκράτης τῆς μὲν
 etc.] Sine sensu. Lego: Ἄρα
 σοι εἰ δοκεῖ αὐτὸ τῆτο εἶναι ὁ Σω-

κράτης, τῆς μὲν etc. nonne hoc
 tibi videtur esse ipse Socrates?
 De phrasi αὐτὸ τῆτο ὁ Σωκράτης
 vide ad XXIV, 9. αὐτὸ ἢ Σωκρά-
 τες τέχνη. M.

i ἢ Πῶλον, ἢ Καλλιλέα, ἢ τινα]
 Vulgo desunt hae voces. Eas
 autem dant Reg. et Harleian.
 sic et Paccii codex, vnde Ste-
 phanus illas Maximii verbis ad-
 dendas censuit. Vide cl. Ga-
 takerum ad Antonini VII. 66.

Sectio 5.

k σώφρονα [δὲ] τὸν Ἐκτορα]
 Vulgo deest vocula secunda,
 quam

τῶν ἐξετάζης, ὁ μὲν ζηλωτὸς, ὁ δὲ ἐλεεινός· ὁ μὲν ἐπα-
ρατος, ὁ δὲ ἐπαινετός· ὁ μὲν μοιχικός, ὁ δὲ νόμιμος.
Θέασαι δὲ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς νενεμημένας κατ' ἀ-
δρα, τὴν μὲν ἀνδρείαν κατὰ τὸν Αἴαντα, τὴν δὲ ἀγγί-
νοιαν κατὰ τὸν Ὀδυσσεά, τὸ δὲ θάρσος κατὰ τὸν Διο-
μήδην, τὴν δὲ εὐβελίαν κατὰ τὸν Νέστορα αὐτόν¹. οὗτος
ἄρα εἰκόνα ἡμῖν ὑποτίθεται χρηστῆ βίης, καὶ ἀρετῆς ἀκρι-
βῆς, ὥστε ἀπέδωκεν αὐτῷ ἡμισυ μέρος τῶν αὐτῆ ἐξ-
γῶν^m. Καὶ ταῦτα μὲν, ὡς συλλήβδην εἰπεῖν, ἔχρη-
βραχέα μακρῶν λόγων.

ζ'. Εἰ δ' ἔτι χρὴ καὶ περὶ Θεῶν ὀλίγα ἄτ[τα] δέει-
ματα τῆς Ὁμήρου γνώμης ἐνέγκασθαι, ἐν τῷ παρὰ

fideres, alter hac in parte felix, alter miseratione dignus est;
alter detestandus, laudandus alter; alter adulter, alter legitimus
maritus est. Confidera et reliquas virtutes viritum diuinas; for-
titudinem Aiaci, solertiam Vlyssi, audaciam Diomedi, consilii
prudentiam Nestori tribuit; in qua probae vitae absolutaeque
virtutis imaginem habemus, quare alteram illi operum suorum
partem Agamemnon adscribit. Et haec quidem, ut paucis ab-
soluam, nihil aliud, quam quaedam eorum, quae ab eo multis
proponuntur, sunt vestigia.

7. Quod si et de diis nonnulla, e quibus Homeri in-
stitutum appareat, adferre lubeat, cum vnico Platonis ex-
emplo,

quam nos ex Harleian. resti-
tuimus.

[κατὰ τὸν Νέστορα αὐτόν.] Sic
Paccii Stephanique codices.
Et sane Nestor adeo prudens
erat consiliarius, ut ait Aga-
memnon Il. B'. 372. si

Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες
εἶεν Ἀχαιῶν,

τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις
Πριάμοιο ἄνακτος.

Vide Dionem Chrysostomum
Orat. II. p. 22. D. et Cicero-
nem de Senect. cap. X. Reg.
tamen et Harl. dant κατὰ τὸν

Ὀδυσσεά αὐτόν, cuius ἀγγίνοιαν
iam laudauerat. Ex codicibus,
ut opinor, excidit vocabulum.
Lego: κατὰ τὸν Νέστορα [Ὀδυσ-
σεά] αὐτόν ἔτος (scilicet Home-
rus) ἄρα εἰκόνα ὑποτίθεται etc.

Ibid. κατὰ τὸν Νέστορα αὐτόν
ἔτος ἄρα] Pro Νέστορα Codices
habent Ὀδυσσεά. Vnde sagaci-
ter *Dauisius* emendauit, κατὰ
τὸν Νέστορα. Ὀδυσσεά αὐτόν ἔτος
ἄρα etc. quam ego optimam et
certissimam restitutionem exi-
stimo. M.

ἢ ἀπέδωκεν αὐτῷ ἡμισυ [μέρος]
τῶν

Πλάτωνος ^η, ὡς περ εἰκόνι, τὰ λοιπὰ εἰκάζομεν, κατὰ τὸ ἦθος τῆς λόγῃ, τὰ πρεσβύτερα τοῖς νεωτέροις· ἐπεὶ περ ταύτη κριτέον. »Ο γὰρ δὴ μέγας ἐν ἄρανῳ Ζεὺς,» λέγει πρ καὶ ὁ Πλάτων ^ο· καὶ ὀχεῖται αὐτῷ ὁ Ζεὺς ἐπὶ πηλνῆ ἄρματος, καὶ ἠγεῖται θεῶν. Ὀμήρῳ δὲ ὁ στρατηγὸς Ζεὺς λέγει

Μῆτε τις ἔν θήλεια θεὸς ρ τόδε, μῆτε τις ἄρσιν
Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
Δινεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.

Καὶ μετὰ τῆτο αὐτῷ καὶ τὸ ἄρμα ζεύγνυται, καὶ οἱ ἵπποι θέξουσιν

Ἐκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομόωντες ρ.

Ζεύγνυται δὲ καὶ Ποσειδῶνι ἄρμα ἐν θαλάτῃη

emplo, tanquam imagine quadam, conferemus reliqua, antiqua dico cum recentioribus, ut orationis appareat indoles; siquidem hoc potissimum nunc agimus. *Magnus namque in coelo Iupiter*, ait Plato alibi; Iouemque introducit, qui alato inuehitur curru, deosque ducit reliquos. Apud Homerum imperator reliquorum ita loquitur Iupiter:

*Ne quis, siue deus, seu sit dea, gaudeat illos
Sermones nobis evertere; sed mea quisque
Consilia prober, ut confestim facta sequantur.*

Et cum dicto curru illi iungitur, equi currunt

Veloces, pulchreque aurato crine comantes.

Etiam Neptuno in mari curru iungitur:

Sic

αὐτῆ ἔργων.] Vulgo deest μέρος, quod ex Reg. et Harleian. reuocauimus. Heinsius autem scribendum censet: ἀπέδωκεν αὐτῷ ἡμισυ τῶν αὐτῆ ἔργων [δ' Ἀγαμέμνων.] Hoc autem nullibi facit rex ille; sed Homerus τὴς τρωϊκῆς λόγῃς καὶ τὰ τῆ Ὀδυσσεύς παθήματα duobus voluminibus panxit, ideoque μέρος ἡμισυ τῶν αὐτῆ ἔργων Ulyssis memoriae consecrauit.

MAX. TYR. P. II.

Sectio ζ'.

η ἐνὶ τῷ παρὰ Πλάτωνος.] Scribe, ἐνὶ τῷ, id est, τινι, vni alicui. M.

ο λέγει πρ καὶ ὁ Πλάτων.] Respicit ad Platonis Phaedrum p. 244 345. Vide nos ad Dissert. X. 4.

ρ Μῆτε τις ἔν θήλεια θεός.] Iliad. θ'. 7. seqq.

ρ Ἐκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομόωντες.] Lege κομόωντε, prout apud

I

apud

Βῆ δ' ἐλάαν^r ἐπὶ κύματ', ἀταλλε δὲ κήτε ὑπ'
αὐτῶ.

Ἔχει δὲ καὶ ὁ Ἄδης αὐτῶ τρίτην ἀρχήν. Τριχθὰ δὲ
Ὀμήρω δέδασαί τὰ πάντα^s. Ποσειδῶν μὲν ἔλαχε
Πολιὴν ἄλα ναιέμεν αἰεὶ,

Ἄδης δ' ἔλαχε

Ζόφον ἠερόεντα,

Ζεὺς δὲ ἔρανον. Ὡς τῆς δικαίας καὶ φιλοσόφου νομῆς.
ἢ. Εὐροῖς δ' ἂν καὶ ἄλλας παρ' Ὀμήρω ἀρχαίς καὶ
γενέσεις παντοδαπῶν ὀνομάτων, ἃν ὁ μὲν ἀνόητος ὡς μύ-
θων ἀκρίει, ὁ δὲ φιλόσοφος ὡς πραγμάτων. Ἔστιν αὐ-
τῶ καὶ ἀρετῆς ἀρχή· ἀλλ' Ἀθηνᾶ λέγεται, καὶ τῶ
ἔχοντι παρῖσταται ἐν πάντεσσι πόνοισιν^t. Ἔστι καὶ ἔρα-
τος· ἀλλὰ τὴν αἰτίαν ἢ Ἀφροδίτη ἔχει, καὶ τῷ κερῶ
κρηατέϊ, καὶ μεταδίδωσι τῷ πόδα. Ἔστι καὶ τέχνης

Sic fluctus petit, heic exsultant maxima cete.

Pluto illi tertium regnum obtinet. Trifariam enim Homero
diuisa sunt omnia: Neptuno tribuitur,
canis ut uiuat semper in undis

Aequoris;

Pluto incolit

tristes caliginis umbras;

Iupiter vero coelum. O accuratam diuisionem, vereque philo-
sophicam!

8. Sunt et alia apud Homerum diuersarum rerum prin-
cipia et ortus, quae dementes pro fabulis habent, philosophi
pro rebus grauissimis. Inuenies virtutis principium; sed sub
Mineruae nomine, quae praestantibus uiris quocumque in la-
bore fert subsidium. Est et amoris; sed Veneri adscribitur,
quam cesto praeficit, quae amorem immittit. Est et artificii;
sed

apud Homerum scribitur Iliad. ο'. 189.
ε'. 42. Vox enim ἀκυπέτα dua-
lis est numeri.

^r Βῆ δ' ἐλάαν] Iliad. N'. 27.

^s Τριχθὰ δὲ — πάντα etc.]

Haec et sequentia legantur

apud Homerum Iliad. ο'. 189.
Vide sis Heraclidem Ponticum
Alleg. Homer. p. 465.

Sectio η.

^t παρῖσταται ἐν πάντεσσι πόνοι-
σιν.] Odyss. N'. 301.

η. 261

ἀλλ' ὁ Ἥφαιστος τὴν αἰτίαν ἔχει, καὶ τῷ πυρὸς κρατεῖ,
καὶ μεταδίδωσι τῆς τέχνης. Ἄρχει δὲ αὐτῷ καὶ
Ἀπόλλων χορῶν, καὶ Μῦσαι ᾠδῆς, καὶ Ἄρης πολέμου,
καὶ Αἴολος πνευμάτων, καὶ Ὀκεανὸς ποταμῶν, καὶ Δη-
μήτηρ καρπῶν καὶ ἔδεν μέρος Ὀμήρω ἄθεον, ἔδεν δυ-
νάσθ' ἀπορον, ἔδεν ἀρχῆς ἔρημον, ἀλλὰ πάντα μετὰ
θεῶν λόγων, καὶ θεῶν ὀνομάτων", καὶ θείας τέχνης.
Κὰν ἐπὶ τὰ σοιχεῖα ἔλθῃ καὶ τὸν τῶν πόλεμον, ὅψει
μάχην ἐν τῷ Τρωϊκῷ πεδίῳ, ἔ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, καὶ
ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων, αἵματι ρεῖσθης τῆς γῆς· ἀλλὰ
πυρὸς καὶ ποταμῶν μάχην^x, τῷ μὲν οἰδαίνοντος καὶ ἀνι-
σαμένθ' λαμπρῷ καὶ συνεχεῖ τῷ κύματι, τῷ δὲ ταῖς δί-
ναις ἐμπίπτοντος ἀκμαίᾳ ριπῇ, φλέγοντος μὲν τὰς κό-
μας καὶ τὸ κάλλος τῷ ποταμῷ, ἰτέας καὶ μυρϊκας καὶ
λωτὸν καὶ θρύον, φλέγοντος δὲ αὐτῷ τὰ φορήματα καὶ
τὰ θρέμματα,

sed hoc Vulcani est, qui igni praeficitur, qui artes hominibus
trahit. Apollo choreas orditur, Musae cantum, bellum Mars,
ventos producit Aeolus, fluuios Oceanus, fruges Ceres: vt nulla
pars naturae totius sit Homero sine diis, sine praefecto, sine
imperio; sed omnia diuinis nominibus, omnia diuinis sermo-
nibus, omnia diuinis abundant artibus. Quod si elementa eo-
rumque species discordiam, videbis pugnam in Troiano campo,
non Graecos inter eorumque aduersarios, non caedentes inter
cadentesque, sanguine inundata terra: sed ignis et fluuii, quo-
rum alterum intumescere videbis, magnisque ac crebris affur-
gere vndarum fluctibus; alterum violento impetu ipsis fluuii
incumbere vorticibus, comasque eius ac totum ornatum ambu-
rere, salices videlicet et myricas, lotumque et iuncos; tum alu-
mnos eius, et quae fert reliqua,

Anguil-

ii θεῶν λόγων, καὶ θεῶν ὀνομά-
των,] Vulgo θεῶν ὀνομάτων, καὶ
θεῶν λόγων. Ordinem verbo-
rum, quem recepimus, exhi-
bent Reg. et Harl.

x πυρὸς καὶ ποταμῶν μάχην,]
Accuratius dixisset πυρὸς καὶ

ἕδατος, cum loquitur de ipsis (σοι-
χεῖοις) elementis Ignis et Aquae.
Deinde, pro λαμπρῷ κύματι, scri-
bendum forte λάβρω, vehementi:
vt Diss. V, 4. λάβρον ὄχε-
τόν, vehementem cursum aqua-
rum. M.

Τείροντ' ἐγγέλυες ὕ τε καὶ ἰχθύες, οἱ κατὰ δῖνας,

Οἱ κατὰ καλά ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ἄπαυτος δ' ἂν ἦν ὁ πόλεμος ἕτος, ἀλλὰ ἡ Ἥρα σπέν-
δεται καὶ διαλύει τὸν πόλεμον, καὶ τὰ σοιχεῖα συνάγει.
Ἔα μοι ταυτὶ τὰ αἰνίγματα· σκόπει τὰ σά, τὰ ἀν-
θρώπινα.

δ'. Οὗτός σοι πολιτείας τρόπος^a ἔκ ἐν Πειραιεῖ
πλαττόμενος, ἔδδ' ἐν Κρήτῃ νομοθετούμενος^b, ἀλλ' ἐπὶ
προφάσει Ἡρωικῆ ὑπὸ Φιλοσόφου δεικνύμενος^c, δι' αἰ-

Anguillae, piscesque alii, qui flumine pulchro

Hinc atque hinc duxere choros, torrenzur ubique.

Nec componi pugna nisi Iunonis interuentu potuisset, quae
contentionem dirimit, bellum componit, elementa coniungit.
Sed hanc allegoriam praetermittamus; ac ea potius, quae no-
stra sunt, quae ad hominem spectant, videamus.

9. Haec reipublicae forma non in Pyraeeo fingitur,
neque in Creta sancitur; sed a vero philosopho heroicis exemplis,
heroica

γ Τείροντ' ἐγγέλυες] II. Φ'. 353.

z [Ἄπαυτος] δ' ἂν ἦν ὁ πόλεμος]

Vulgo ἄπαιτος, quod ad rem non
facit: quare legendum esse
ἄσπαιτος omnes fassuri Stepha-
no videntur. At Maximi manu
suppeditavit Harleian. Pa-
riter apud Eusebium de Laud.
Constantini cap. XVI. p. 766.
vbi codices habent ἀνήρητό τε
ἀθρόως ἢ ἐξ αἰῶνος [ἄπαιτος] καὶ
ἀκατάλληλος τῶν ἐθνῶν ἔχθρα,
Henr. quidem Valesio placet
ἄσπαιτος, sed pari iure rescribi
potest ἄπαυτος. Sic apud Sex-
tum Empiricum Pyrrhon. Hy-
pot. III. 21. §. 175. in Codd.
est: εἰς [ἄπαιτον] ἐμπύπτοι πόλε-
μον. Sic etiam aduers. Mathem.
lib. XI. §. 36. Vtrobique repo-
nunt ἄσπαιτον, licet ἄπαυτον ae-
que bene legi queat.

Ibid. Ἄπαιτος δ' ἂν ἦν ὁ πόλε-
μος] H. Stephanus legit ἄσπαιτος,
idem, quod multo vfitatius ἄσπαι-
τος: et ita Kühnius ad Pollucis I,
10. p. 102. Coniicio, ἄπαιτος,
sine sine, vt XVIII. 6. ἄπαιτοι
θυμοί. IV. 3. δρόμον ἄπαυτον. Phi-
lo p. 598. λύτης ἄπαυτος. Et iam
sic editum video. M.

Sectio 9'.

a Οὗτός [σοι] πολιτείας τρόπος]
Sic vterque codex, vulgo οὗτος
[τῆς] πολιτείας τρόπος.

b ἔκ ἐν Πειραιεῖ πλαττόμενος,
ἔδδ' ἐν Κρήτῃ νομοθετούμενος,] Re-
spicit ad Platonis Dialogos de
Rep. deque Legibus. Postero-
res in Creta finguntur habitū,
prioris in Piraeo.

c ἀλλ' ἐπὶ προφάσει Ἡρωικῆ
ὑπὸ Φιλοσόφου δεικνύμενος,] Quid
Philosopho cum προφάσει Ἡρωικῆ
κῆ?

κονομίας Ἡρωϊκῆς ἀρχοντες αὐτάρχοι, προβαλευόμενοι ἀριεῖς ἀγαθοὶ, προπολεμῶντες γυνὴ σώφρων, ἀντιταττομένη ὑβρισταῖς νεανίαις βασιλεὺς δίκαιος, ξενοδοχῶν ἀλήτην ξένον ἀνὴρ σώφρων ἢ παντοίαις συμ-

heroica operis forma, delineatur: hic principes, qui ipsi res gerant, sed non sine maturo consilio videbis; hic belli duces praestantissimos, sed qui in acie praecedunt; hic castam in medio libidinofissimorum iuuenum mulierem; hic regem probum, qui erronem excipit hospitio; virum bonum, qui omnibus calamitatibus

κῆ? ad Poëtas pertinent *Heröes*: Philosophorum materies est *Virtus moralis*. Omnino legendum: ἐπὶ προφάσει ἡθικῆ, proposito morali: quod etiam patet ex sequentibus, in quibus designari vides *Quatuor* istas *Virtutes ἡθικὰς*, *Fortitudinem*, *ἀριεῖς ἀγαθοὶ*, *Temperantiam*, *γυνὴ σώφρων*, *Iustitiam*, βασιλεὺς δίκαιος, et *Prudentiam*, ἀνὴρ σώφρων. vnde Anaxagoras dixit, Homeri poësin esse Tractatum de *Virtute* et *Iustitia*, Laërtius Lib. II. sect. II. plane vt Noster supra, sect. 5. vide et Longinum περὶ Ἑψ. sect. IX. M.

d ἀνὴρ ΣΩΦΡΩΝ,] De Vlyffe loquitur. Sed cum paulo ante dixisset γυνὴ σώφρων, mulier casta, non probabile est, eadem voce vsurum fuisse in eodem κῶλον, sensu diuerso. hoc enim loco σώφρων debet esse prudens. vnde suspicor, Maximum scripssisse ἀνὴρ σοφός, quod perpetuum est Vlyssis epitheton. sic Diff. XXVIII, I. ὁ σοφώτατε ἀνδρῶν; vbi Vlyffem compellat: et mox,

ὁ σοφώτατε Ὀδυσσεῦ. et XXI, 6. σοφός ἦν ὁ Ὀδυσσεύς. et ita passim. vide Lucianum *De Parasit.* p. 245. Horatius I Epist. II, 17. *quid virtus, et quid SAPIENTIA possit,*
Vtile proposuit nobis exemplar Vlyffem.

Iterum VII, 40.

Haud male Telemachus, proles SAPIENTIS Vlyffei: ita olim emendavi pro *patientis*. Adde obiter alterum locum eiusdem Vatis similiter depravatam, I Epist. XVII, 25.

Contra, quem duplici panno SAPIENTIA velat,
Mirabor virae via si conuersa docebit.

vulgo *patientia*. quem *duplici panno sapientia velat* est periphrasis vel descriptio Cynici Philosophi. *sapientia* est idem, quod *secta*. *duplici panno* est *duplicatum pallium* Cynicorum; de quo vide *Salmasium* ad *Tertullianum De Pallio*, p. 364. et seqq. Δίπλοον εἶμα dicitur *Antholog.* lib. III. M.

Φοραῖς ἀντιτεχνώμενος. Δείξω δέ σοι καὶ πολιτείας
ἄλλας ἀντιτεταγμένας· δημιουργήσας αὐτάς Ὅμηρος·
μὲν λόγῳ, Ἡφαιστος δὲ χρυσῷ· ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι
τε, καὶ ᾠδῆ, καὶ χοροὶ, καὶ δικάζοντες βασιλεῖς, καὶ
ἐπόμενοι λαοί^ε.

Τὴν δ' ἐτέραν^η πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἶατο λαῶν.
Κὰν ἀπιστῆς τῷ πράγματι, ἐκ ἀπορήσεις λόγων ἀληθε-
σέων^ι. Αὐταί σοι νησιωτικαὶ πόλεις, ἡ μὲν Φαίακων,

mitatibus totam opponit industriam. Ostendam et respublicas
tibi duas plane operibus inter se oppositas; quas Homerus verbis,
auro delineauit Vulcanus: in altera nuptiae, cantus vigent, et
tripudia, reges iudicant, populus litigat;

Ast aliam cingunt urbem duo castra virorum.

Si non hoc satis manifestum videtur tibi, aliud habebis manife-
stius. Cogita duas insularum vrbes, alteram Phaeacum, alteram
Itha-

^ε ἀντιτεταγμένας. δημιουργήσας
αὐτάς Ὅμηρος.] Vulgo ἀντιτεταγ-
μένας δημιουργίαις αὐταῖς. Ὅμηρος
etc. At Reg. et Harleian. δη-
μιουργίας αὐτάς, vnde minima
mutatione feci δημιουργήσας αὐ-
τάς. Heinsius reponit ἐδημιουργη-
σεν αὐτάς, quod a codicum scri-
ptura longius abit.

Ibid. δημιουργήσας αὐτάς Ὅμη-
ρος μὲν etc.] Prius erat: Δείξω
δέ σοι καὶ πολιτείας ἄλλας ἀντιτε-
ταγμένας δημιουργίαις αὐταῖς. Ὅμη-
ρος μὲν λόγῳ, Ἡφαιστος δὲ χρυσῷ.
Heinsius legit: ἀντιτεταγμένας.
Ἐδημιουργησεν αὐτάς etc. Codices
habent δημιουργίας αὐτάς. Haec,
nisi fallor, Maximi fuit manus:
Δείξω δέ σοι καὶ πολιτείας ἀλλήλαις
ἀντιτεταγμένας, δημιουργίας διτλάς,
Ὅμηρος μὲν λόγῳ, Ἡφαιστος δὲ
χρυσῷ. Homerus Iliad. Σ. 490.

Ἐν δὲ δύο πόλιν ποιήσῃ μερό-
πων ἀνθρώπων.

hinc Nostri δημιουργίας διτλάς,
vide XV, 6. Mox, pro ἐπόμενοι
λαοί, mallem εἰλημένοι ex loco
XXVIII, 3. οἱ πρὸς τὰς δίκας εἰ-
λημένοι. idem fere quod *Dauisii*
ἀγρόμενοι. sic et XVII. ad finem:
περὶ τὰ πρόθυρα αὐτὰ εἰλημένοι. M.
f ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι] Iliad.
Σ. 491. seqq.

g ἐπόμενοι λαοί.] Prior vox
Heinsio displicet, quapropter
eius loco *veikόμενοι* reponit.
Haud accedo: non enim totus
populus,

Δύο δ' ἄνδρες [ἐνεῖκεον] εἶνεκα
ποινήσ

Ἄνδρες ἀποφθιμένοι.

Si quid esset mutandum, lege-
rim ἀγρόμενοι λαοί: nam

Λαοὶ εἰν ἀγορῆ ἔσαν ἄθροοι,
vt ait Homerus Iliad. Σ. 497.

h Τὴν δ' ἐτέραν] Iliad. Σ. 509,
i καὶ ἀπιστῆς τῷ πράγματι, ἐκ
ἀπορήσεις λόγων ἀληθεσέων.] Non

recte

ἡ δὲ Ἰθακησίων τῶν μὲν ἀρχεὶ αἰδώς, τῶν δὲ ὕβρις
 τῶν μὲν βασιλεῖς ἔννομοι, τῶν δὲ ἀδικοὶ μνηστῆρες· οἱ
 μὲν τὸν βασιλέα ἐρχόμενον θεὸν ὡς εἰσορόωσιν^k, οἱ δὲ
 τῷ βασιλέως ἐπιβλεύουσι τῷ γάμῳ· τέλος δὲ ἑκατέ-
 ροις, τοῖς μὲν εὐφροσύνη διγενεῆς, καὶ βίος ἄλυπος,
 καὶ ὑποδοχὴ ξένων, καὶ θαλάττης τόλοι, καὶ γῆς καρ-
 ποί, τοῖς δὲ ἑτέροις ὄλεθρος ἀθρόος ἐν αὐταῖς ταῖς
 ἡδοναῖς^l. Τῆτο τέλος μοχθηρίας ὑβριζέσης, τῆτο
 τέλος ἀνεπιτιμῆτα ἐξουσίας. Αὐτόν γε μὴν τὸν Ὀδυσ-
 σέα ἔχ ὄρεᾶς, ὡς παντοίαις συμφοραῖς ἀντιτεχνώμενον
 ἀρετὴν σώζει^m, καὶ τὸ δι' ἐκείνην θάρσος; Τῆτο αὐτῷ

Ithacensium; in altera verecundia, in altera obtinet contume-
 lia; in altera reges iusti, in altera iniusti proci; illi regem ve-
 nientem dei instar venerantur, hi regis insidiantur vxori: sed et
 finis illis est diuersus; his hilaritas perpetua, vita secura, hospi-
 talitas, in mari classes, in terra fructus; illi in ipsis suis volu-
 ptatibus radicitus pereunt. Hic exitus contumeliosam excipit
 nequitiam, hic immoderatae licentiae finis est. Ipsum vero
 Vlysssem nonne vides, quo pacto, dum omnibus virtutem mole-
 stis opponit, etiam animum ab ea sumat, et fiduciam? Hoc est
 illud

recte opponuntur πρᾶγμα et
 λόγοι ἀληθεῖς: quippe πρᾶγμα est
 λόγος ἀληθῆς, res ipsa: ideo su-
 pra sect. 8. opposita sunt μύθων
 et πραγμάτων fabulae et res ve-
 rae. Lego: καὶ ἀπισθῆς τῷ πλάσ-
 ματι, etc. idem quod μύθῳ. vt
 XVI, 1. εἴτε μῦθος, εἴτε καὶ ἀλη-
 θῆς λόγος. Iulianus Epist. p. m.
 272. ἀνδρὸς εἶπω σοφῆ μῦθον, εἴτε
 δὴ λόγον ἀληθῆ. Philo Iudaeus
 dixit μῦθον πλάσμα, p. 647. M.

k βασιλέα ἐρχόμενον θεὸν ὡς
 εἰσορόωσιν,] Homerus Odyss.
 θ. 173.

l ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρῳ, θεὸς ὡς,
 εἰσορόωσιν.
 Huic simile est illud Hefio-
 deum;

ἔρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρῳ, θεὸν ὡς,
 ἰλάσκοντο.

Αἰδοῖ μειλιχίη.

Vide Theogoniae v. 91.

l ὄλεθρος ἐν αὐταῖς ταῖς ἡδο-
 ναῖς.] Nisi abiicienda sit Prae-
 positio, malletm σὺν αὐταῖς. vt
 XXX, 2. εὐξαιντο ἂν ἀπολωλέναι
 τὴν τέχνην σὺν ταῖς νόσοις. sed
 Maximus praepositionem fere
 omittit. sic VII, 5. ἀπολώλασιν
 αὐτοῖς αἱ ὀρέξεις σὺν αὐταῖς ἐλ-
 πίσιν: vbi σὺν abest a Codicibus
 Dauisii. Pariter loquuntur opti-
 mi Graeci scriptores. Verba
 praecedentia distingue: καὶ θα-
 λάττης τόλοι, καὶ γῆς καρποί· τοῖς
 δὲ ἑτέροις ὄλεθρος etc. M.
 m ἀντιτεχνώμενον ἀρετὴν σώζει,]
 Vulgo

τὸ ἐν Κίρκης μῶλυ^ν, τῆτο τὸ ἐν θαλάτῃ κηδέμενον,
 τῆτο τῶν Πολυφήμῃ χειρῶν τὸν ἄνδρα ἐξάγει, τῆτο
 ἐξ ἄδῃ ἀνάγει, τῆτο πῆγνυσι σχεδιά^ν, τῆτο πείθει
 Ἀλκίονην, τῆτο ἀνέχεται βαλλόντων μνηστῆρων, Ἴρος πα-
 λαίοντος, Μελανθίῃ ὑβρίζοντος, τῆτο ἐλευθεροῖ τὴν
 ἑστίαν, τῆτο τιμωρεῖται γάμω, τῆτο ἄνδρα ποιεῖ δια-
 γενῆ καὶ θεοῖς εἰκελον, οἷον ἀξιοῖ Πλάτων εἶναι τὸν
 εὐδαίμονα.

illud Circes moly, haec est vitta illa, quam in mari inuenit, hoc
 Polyphemi manibus eripit virum, hoc ab inferis reducit, hoc
 cymbam illi fabricat, hoc Alcinoium persuadet, hoc procorum
 iectus patienter perfert, hoc Iro parem in lucta reddit, hoc Me-
 lanthii contumeliis, hoc domum illi liberat, uxorem vindicat,
 hoc virum efficit, qualem Homerus Ioue genitum, diis fimilem,
 Plato felicem vocat.

Λ Ο Γ Ο Σ Λ Γ'.

Εἰ τέχνη ἢ ἀρετὴ^α.

Κ αὶ πῶς ἂν τις τῶ φιλοσόφῳ ἀποδέξαιτο, ἄλλο τι τὴν
 ἀρετὴν λέγοντος εἶναι, καὶ μὴ τέχνην; Σχολῆ γὰρ ἂν

DISSERT. XXXIII.

An virtus sit ars.

Quis vero philosophum audiat, qui aliud virtutem esse
 dicat, quam artem? Equidem non video, quomodo
 aliud

Vulgo ἀντιτεχνώμενος ἀρετῆ σω-
 ζει. Maximi vero manum sup-
 peditavit Harleian. Sed et ve-
 ram lectionem Stephanus ex
 coniectura viderat.

η τὸ [ἐν] Κίρκης μῶλυ,] Vul-
 go ἐκ Κίρκης, quod falsum: nam
 Mercurius Vlyssi μῶλυ tradidit
 se fingitur, ne, quod eius sociis
 contigerat, in Circes aedibus

formam indueret suillam. Co-
 dicis igitur Harleian. lectionem
 recepi, quae manifesto vera.
 Vide sis Odyss. κ'. 282. seqq.

ο [πῆγνυσι] σχεδιά,] Vulgo
 πηγνύει. Nos Mss. obtempe-
 ramus.

α Εἰ τέχνη ἢ ἀρετὴ.] Nonnulli
 philosophi virtutes τέχνας aut
 ἐπισήμας esse statuebant. Vide
 Aristo-